

Camps i la gota malaia

La crisi del Carmel és molt complicada. Gestionar més de 1.000 persones fora de les seves cases durant molts mesos no és fàcil. És molt dur per a aquestes famílies haver de mantenir la vida normal en un hotel. És una crisi que ha afectat moltes persones, amb una gran incidència urbana. Però no ha tingut cap víctima, cosa que és extremadament positiva.

L'altra cosa és que, en tot això, s'hi han barrejat elements de conflictes empresarials i polítics que no faciliten la solució.

—Ho diu pel rebombori del 3 per cent?

—Crec que va ser un error barrejar la solució del dolor dels veïns del barri del Carmel amb tot el debat de l'obra pública i les suposades comissions. Els veïns del Carmel necessitaven que tothom es dediqués a arreglar el seu problema i no a altres coses. Aquest va ser un gran error.

Però en general penso que la solució final no mitiga el dolor moral dels veïns, tot i que sí que mitiga els materials, a més, ha marcat línies de solució de crisis. Hi ha un abans i un després del Carmel.

—Els debats polítics oberts avui sembla que ens situen en un moment de tot o res. Què hauria de passar per fer saltar el tripartit?

—El pacte del Tinell és la prova cada dia de sí el Govern compleix els acords que el van fer possible. Per exemple, en el cas del finançament i de l'Estatut, el que hauria impedit que el Govern continués seria que el tripartit no hagués aconseguit un acord. Sí el Govern ara no arriba a un acord amb CiU, ja és diferent, perquè no és el Govern que no es posa d'acord. L'altra cosa és que l'acord del Tinell també inclou que, en cas que el Govern de l'estat rebutgi les propostes catalanes, caldrà fer una consulta popular, que s'entén des d'un referèndum fins a noves eleccions.

Només l'incompliment del pacte del Tinell impediria que el Govern acabés la legislatura. Però ni els partits ni el Govern no tenen la intenció d'incomplir aquest pacte, és el contracte davant de la societat que tres partits van contreure perquè un Govern fes un seguit d'accions. I això obliga aquest Govern.

Enric Rimbau

El president de
Mercadona, Joan Roig,
el catedràtic de Política
Econòmica de la UB Antón Costas
i el president del Grupo Planeta,
José Manuel Lara.

PRIMER ENCUENTRO AVE-CÍRCULO DE ECONOMÍA

La empresa española en
la economía global

Els successius tocs d'atenció —sovint de manera amagada— dels empresaris valencians al seu Govern van fent efecte. L'executiu que presideix Francesc Camps ja no rebutja la possibilitat de tractar temes que afecten conjuntament el País Valencià i Catalunya, tot i que aquesta estiga governada pels “radicals” del tripartit, una de les expressions predilectes del molt honorable. La setmana passada es va saber que ambdós gabinets volen que l'alta velocitat d'ample europeu tinga continuïtat entre Castelló i Tarragona, i no allò que preveu el Pla Estratègic d'Infraestructures de Transport (PEIT), un coll d'ampolla que faça que en el futur hi haja ferrocarrils de primera entre Barcelona i Tarragona i entre València i Castelló, però no entre el nord del País Valencià i el sud de Catalunya.

El PEIT es troba en fase d'al·legacions, motiu pel qual portaveus del Ministeri de Foment asseguren que estan oberts a qualsevol proposta. Aquest setmanari ja es va referir la setmana passada, a bastament, sobre la necessitat de millorar la xarxa ferroviària entre els Països Catalans, amb algunes millores que redundarien en la vertebració del territori i el seu foment econòmic, i en la seua qualitat de vida en general. L'ample de via europeu, projecte estrella en aquest àmbit, serà l'eix central d'una reunió bilateral que els responsables d'Infraestructures dels governs català i valencià —Joaquim Na-

dal i José Ramón García Antón— mantindran properament. Una cita en què es preveu que també posen l'accent en la necessitat de fer una autovia paral·lela a l'autopista de peatge AP-7, aprofitant l'autovia de la Plana ja existent, que passaria a ser gestionada pel Ministeri, el qual, al seu torn, cediria la N-340 al Govern valencià.

Els interessos comuns quant a connexions ferroviàries i per carretera ja eren cosa coneguda de fa temps, però han hagut de ser els empresaris d'una i altra banda del Sénia, i no els polítics, els que encapçalen la demanda.

Precisament, la setmana passada, a València van tornar a veure's les cares empresaris valencians i catalans —sota l'emparedat de l'Associació Valenciana d'Empresaris i del Cercle d'Economia, amb convidats gallecs, bascos i madrilenys—, i l'opinió general va ser que cal treballar fort en favor de la millora de les infraestructures entre Catalunya i el País Valencià i arraconar les pors que a alguns els produeix la paraula eüroregió. Francesc Camps, que va assistir a la clausura de la cita, va convidar-los a crear la marca “Espanya”, que aplegue totes les empreses de l'estat. Un discurs que, una vegada més, segons el parer d'alguns dels empresaris assistents, va ser massa políticament correcte.

Els empresaris, això sí, continuaran pressionant. Com una gota malaia, fins que el president es mulle del tot.

Victor Maceda